

# **Druhý vatikánský koncil – Být apoštoly v apoštolské církvi**

Papež František vysvětlil při katechezi, že všichni křesťané jsou povoláni k evangelizaci. Řekl, že „apoštolové není jen skupina dvanácti učedníků, které si Ježíš vybral, ale my všichni pokřtění, kteří tvoříme svatý lid věrný Bohu“.

15.03.2023

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Pokračujeme v katechezích o nadšeném hlásání evangelia – tedy nejenom o evangelizaci, nýbrž o tom, jak se jí horlivě věnovat. Ve škole II. Vatikánského koncilu se snažíme lépe pochopit, co to znamená být dnes „apoštolem“. Při vyslovení tohoto pojmu se nám vybaví skupina dvanácti učedníků, které si Ježíš zvolil. Občas označujeme za „apoštola“ nějakého světce, či obecněji biskupy, kteří jsou apoštoly, jelikož působí v Ježíšově jménu. Jsme si však vědomi toho, že apoštolát se týká každého křesťana? Uvědomujeme si, že se týká každého z nás? Jsme totiž povoláni k tomu, abychom byli *apoštoly*, tedy *vyslanci*, v církvi, o níž v Krédu vyznáváme, že je *apoštolská*.

Co tedy znamená být apoštoly? Znamená to být vysláni za nějakým posláním. Příkladná a ustavující je zde událost, při níž Zmrtvýchvstalý Ježíš vysílá své apoštoly do světa,

předává jim moc, kterou sám obdržel od Otce, a dává jim svého Ducha. V Janově evangeliu čteme: „Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého!“ (20,21-22).

Dalším podstatným hlediskem apoštolátu je *povolání*, tedy skutečnost, že jsme byli zavoláni, jak tomu bylo již od počátku, kdy Pán Ježíš „zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a (oni) přišli k němu“ (*Mk* 3,13). Ustanovil z nich skupinu a přisoudil jim titul „apoštolů“, aby přebývali s ním a aby je posílal kázat (srov. *Mk* 3,14; *Mt* 10,1-42). Svatý Pavel se ve svých listech představuje takto: „Pavel, z Boží vůle povolaný za apoštola Ježíše Krista“, to znamená vyslaný (*1 Kor* 1,1), či jinde: „Pavel, služebník Krista Ježíše, povolaný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti“ (*Řím* 1,1). A trvá na tom, že je „apoštolem (ustanoveným) ne od lidí

ani prostřednictvím nějakého člověka, ale skrze Ježíše Krista a Boha Otce, který ho vzkřísil z mrtvých“ (*Gal 1,1*), a že si jej „(Bůh) už v lůně jeho matky vybral, aby o něm kázal radostnou zvěst pohanům“ (*Gal 1,15-16*).

Zkušenost dvanácti apoštolů a Pavlovo svědectví nás také dnes vyzývají a vybízejí k tomu, abychom prověřili své postoje, volby a rozhodnutí na základě těchto pevných bodů: vše závisí na libovolném Božím povolání, přičemž Bůh si nás volí také pro služby, které někdy zdánlivě přesahují naše schopnosti anebo nevyhovují našim očekáváním. Na povolání obdržené jako zdarma daný dar je třeba nezištně odpovědět.

Koncil praví, že „křesťanské povolání je svou povahou také povolání k apoštolátu“ (*Apostolicam actuositatem,2*). Jde tedy o povolání

společné, stejně jako je „společná důstojnost údů, která vzniká z jejich znovuzrození v Kristu, společná je milost synovství, společné je povolání k dokonalosti, jedna spása, jedna naděje a nerozdělená láska“ (*Lumen gentium*, 32).

Je to povolání, které se týká jak těch, kteří přijali svátost kněžství, tak zasvěcených osob a každého věřícího laika, muže či ženy, všichni jsou povoláni. Poklad, který jsi přijal se svým křesťanským povoláním, jsi nucen předávat dál: toto je dynamika povolání a dynamika života. Jedná se o povolání, které nás uschopňuje k činnému a tvořivému vykonávání vlastní apoštolské úlohy, v církvi, „v níž jsou různé služby, ale jedno poslání. Apoštolům a jejich nástupcům svěřil Kristus úkol učit, posvěcovat a řídit jeho jménem a mocí. Avšak i laici – tedy vy všichni, kteří jste z naprosté většiny laici – když se jim dostalo účasti na Kristově

kněžském, prorockém a královském úřadě, plní v církvi i ve světě svůj podíl na poslání celého Božího lidu“ (Aa, 2).

Jak v tomto rámci koncil pojímá spolupráci laiků s hierarchií? Jak jí rozumí? Jedná se o pouhé strategické přizpůsobení nově přicházejícím situacím? Nikoli, je zde něco více, přesahujícího nahodilost daného momentu a uchováajícího svou platnost rovněž pro nás.

Vzhledem k této jednotě poslání nemá různost charismat a služeb vést ke vzniku privilegovaných kategorií v nitru církevního těla. Nejde tu o nějaký kariérový postup – pokud někdo vnímá křesťanský život jako povýšení, kde ten nahoře velí druhým, protože udělal kariéru, mýlí se. Toto není křesťanství, nýbrž čiré pohanství. Křesťanské povolání neznamena povýšení, nikoli, je to něco jiného a velikého. „Ačkoli

někteří jsou z Kristovy vůle ustanoveni pro jiné jako učitelé, rozdělovatelé tajemství a pastýři, přece je mezi všemi opravdová rovnost v důstojnosti a v činnosti společné všem věřícím při budování Kristova těla“ (*LG*, 32). Kdo má v církvi více důstojnosti? Biskup, kněz? Ne...všichni jsme křesťané, kteří slouží druhým. Kdo je v církvi důležitější: řeholnice nebo běžný člověk, pokřtěný, nepokřtěný, dítě, biskup...? Všichni jsme si rovni a když se někdo cítí důležitější než druzí a trochu nosí nos nahoru, tak se mýlí, k něčemu takovému ho Ježíš nepovolal. Povolání, které Ježíš dává všem, včetně těch, které zdánlivě umístil nejvýš, je služba – sloužit druhým, pokořit se. Pokud v církvi najdeš někoho výše postaveného a všimneš si jeho marnivosti, polituj ho a modli se za něj, protože nepochopil, v čem spočívá Boží povolání. Bůh nás volá ke klanění Otci, lásce ke společenství a službě. Toto je

apoštolát, takové svědectví mají  
apoštolové vydávat.

Otázka této rovné důstojnosti nás  
vybízí k tomu, abychom přehodnotili  
různá hlediska v našich vztazích,  
která jsou pro evangelizaci  
rozhodující. Jsme si například  
vědomi toho, že svými slovy můžeme  
zranit lidskou důstojnost a poničit  
tak vztahy uvnitř církve? Jestliže se  
snažíme vést dialog se světem,  
dokážeme vést dialog také sami mezi  
sebou, věřícími? Anebo ve farnosti  
jeden brojí proti druhému,  
pomlouvají se navzájem, aby z toho  
měli prospěch? Umíme naslouchat,  
abychom pochopili pohnutky  
druhého člověka, anebo vnucujeme  
svůj názor, byť sametovými slovy?  
Naslouchat, pokořit se, dát se do  
služby druhým: toto znamená  
sloužit, to znamená být křesťanem,  
apoštolem.

Drazí bratři a sestry, neobávejme se takovýchto otázek. Kladme si je a prchejme před marnivostí, před marným úsilím o získání předního postavení. Tato slova nám mohou pomoci k tomu, abychom prověřili, jakým způsobem prožíváme své křestní povolání, jak prožíváme svůj apoštolát v apoštolské církvi, která slouží druhým.

RadioVaticana.cz / Rome  
Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky  
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/druhy-  
vatikansky-koncil-byt-apostoly-v-  
apostolske-cirkvi/](https://opusdei.org/cs-cz/article/druhy-vatikansky-koncil-byt-apostoly-v-apostolske-cirkvi/) (17.03.2026)